

Glasilo OŠ J. Hudalesa Jurovski Dol

december 2011

SOLSKI ŽAREK

Pred vami je 1. številka glasila Šolski žarek. V njem so zbrani predvsem literarni in likovni prispevki učencev od 1. do 9. razreda. V tem času se je zgodilo veliko novega in zanimivega, nekaj od tega pa je ujetega prav v vaših prispevkih.

Ob prebiranju glasila imejmo pred očmi zavedanje, da smo sami v največji meri oblikovalci svojega življenja, sreče, zadovoljstva, notranjega miru. In tako uglašeni sami s seboj bomo lahko vzpostavili dobre odnose z drugimi v smislu strpnosti, sodelovanja, prijateljstva, medsebojne pomoči in podpore.

Velja se zamisliti in vsak dan stremeti k temu, da napolnimo življenje, ki je največja vrednota, z vsem, kar je pozitivno, plemenito in osrečujoče.

Imejmo radi sebe, zaupajmo vase in tako bomo ljubezen lahko delili z drugimi in jo dajali drugim. Če pa se kdaj v nas kaj zalomi, ko nas življenjske preizkušnje zamajejo in »zgubimo tla pod nogami«, stopimo do osebe, ki nam je blizu, zaupajmo in skupaj poiščimo pot, ki nas bo zopet pripeljala v zadovoljno življenje.

*Vsi dihamo isti zrak
in vsem kri po žilah polje,
a nihče ni nikomur enak
in vsak je sam svoje veselje.*

(Tone Pavček, Drobtinice)

Mentorica: Vlasta Kavran

Kristjan Reisman, 6. r.

Aneja Črnčec, 1. r.

Staša Holer, 1. r.

Razmišljanje učencev 1. razreda o šoli

MAJA: V šoli mi je v redu.

ALEN: V šoli mi je v redu, ker se učimo.

JONAS: V šoli imam rad likovno vzgojo.

GREGOR: Rad imam športno vzgojo.

TAJA: Rada hodim v šolo, ker se učimo in sem rada prvošolka.

KEVIN: Rad hodim v šolo, ker se igramo petlinji boj.

LAURA: Zelo rada hodim v šolo, ker bom bolj pametna.

RENE: Lepo je, ker se z učiteljico Ano igramo petelinčka.

JULIJA: V šolo rada hodim, ker pišemo, lepi-

mo. Rada imam likovno in športno vzgojo.

SILVANA: Meni je lepo pri športu za sprostitvev.

DAMIR K.: Rad hodim v šolo, da se kaj naučim.

STAŠA: Rada delam naloge.

TIJANA: Rada hodim v šolo, ker se učimo.

DAMIR H.: V šoli se igramo petelinčka in družabne igre.

ANEJA: V šolo hodim, ker se marsikaj naučimo in kaj lepega narišemo.

NATAŠA: Najbolj super mi je pri športni in likovni vzgoji.

KARIN: Rada hodim v šolo, ker se učimo, rišemo in se lahko igramo.

Kevin Demšar, 1. r.

PREDSTAVIM SE

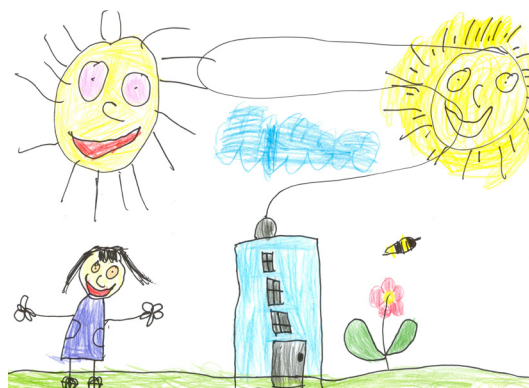
MOJE IME JE ZOJA. SEM UČENKA DRUGEGA RAZREDA. DOMA IMAM KUŽKA. MOJA NAJLJUBŠA BARVA JE MODRA. RADA SE IGRAM SKRIVALNICE, PLEZAM PO DREVESU, KAJ IZDELUJEM IN JEM KOKICE.

ZVEČER SE VSI ULEŽEMO IN GLEDAMO TELEVIZIJO.

ZOJA ŠKERGET, 2. R.

ANA IN KUŽEK

KUŽEK SE RAD IGRA Z ANO. IGRA TA SE NOGOMET. KO STA UTRUJENA,

Karin Potrč, 1. r.

GREŠTA POČIVAT. KO SE ODPOČIJETA, SE ANA IN KUŽEK GREŠTA IGRAT SKRIVALNICE.

MARTINA KUKOVEC, 2. R.

TO SEM JAZ

MOJE IME JE TIMOTEJ, PIŠEM SE EDER. SEM UČENEC DRUGEGA RAZREDA. HODIM V OSNOVNO ŠOLO JOŽETA HUDALESA JUROVSKI DOL. RAD SE UČIM MATEMATIKO IN SLOVENSKI JEZIK. MOJA UČITELJICA JE MARICA DIVJAK.

TIMOTEJ EDER, 2. R.

KUŽEK NA POTEPU

KUŽEK SE JE ZBUDIL IN SE ODLOČIL, DA BO ŠEL NA SPREHOD V GOZD. PROTI VEČERU SE JE VRNIL DOMOV. BIL JE ZELO ZASPA IN LAČEN. KO JE POJEDEL, JE ŠEL SPAT.

RENE BRAČIČ RAJŠP, 2. R.

Tijana Škrlec, 1. r.

MOJ PROSTI ČAS

ŽIVIO, MOJE IME JE ŽIVA. RADA KOLESARIM, SE VOZIM Z ROLERJI IN S PRIJATELJICAMI KAJ LEPEGA NARIŠEM.

ZELO RADA IMAM MUCE. PRI BABICI IN DEDIJU IMAM MUCO. IME JI JE PIKA. PRINESLI STA JO INES IN TAMARA, KO JE BILA ŠE ČISTO MAJHNA. SEDAJ VSI LEPO SKRBIMO ZA NJO IN JO IMAMO RADI

MARTINA KUKOVEC, 2. R.

Moja stara igrača

Mojo Barbiko, ki sem jo dobila pri petih letih, sem odvrгла v smetnjak. Zdaj živi v Barbi svetu. Tam je našla dve novi prijateljici in Kena, ki je bil zelo prisrčen. Zato sta se Moja Barbika in Ken poročila. Dobila sta otroka z imenom Oto. Ta je zrasel in začel hoditi v vrtec. Tam je imel vzgojiteljici Elna in Katro. Spoznal je prijatelje. Njegov najboljši prijatelj je Erik, s katerim se vsako jutro igra.

Eva Konrad, 3. r.

Jonas Kacijan, 1. r.

Jure Kvak-kvak

Jureta imata najrajši mamica in očka, malo bolj pa teta Otildija, ki ga razvaja.

Nekega dne se je Juretu pripetilo nekaj nenavadnega. Pri kosilu je bil zelo žejen, zato se je namesto da bi jedel, nacejal z vodo. Teta mu je rekla, da bo postal žaba. To se je res zgodilo. Skakal je po mizi in v korito z vodo. Teta je bila prepričana, da je začaran, zato ga je vprašala, kako mu lahko pomaga. Jure ji je rekel, naj ne kuha več zelenjavne juhe. Rekel ji je, da mora narediti tri dobra dela. Dati ga mora v lužo na dvorišču in narediti jagode s sladkorjem in smetano. Ko je imela sladico z jagodami pripravljeno, ga je vzela iz luže, ga v kopalnici umila in posadila na stol k veliki skledi jagod. Jure je bil spet Jure.

Tinkara Knuplež, 3. r.

Veveriček Čopko

Nekega dne so bile v gozdu vse živali nemirne, saj jim je šoja ravno tedaj povedala zanimivo novico: Veverica Puhanka je postala mama.

Puhanka je skotila pet mladičev, dve punčki in tri fantke. Ko so bili dovolj veliki, so poskusili sko-

čiti na bližnje drevo. Prvi se je opogumil najstarejši veveriček. Pokukal je iz dupla, se razgledal naokoli, nato pa je začutil silno željo po gibanju ter skočil z veje na bližnje drevo. Nato sta se opogumili še sestrici, potem je skočil tudi bratec. Najmlajši veveriček pa ni in ni mogel skakati. Mama je ugotovila, da Čopko nima dobro razvite tačke.

Ker Čopko ni znal skakati, se je naučil peti, računati in razvrščati liste raznih dreves.

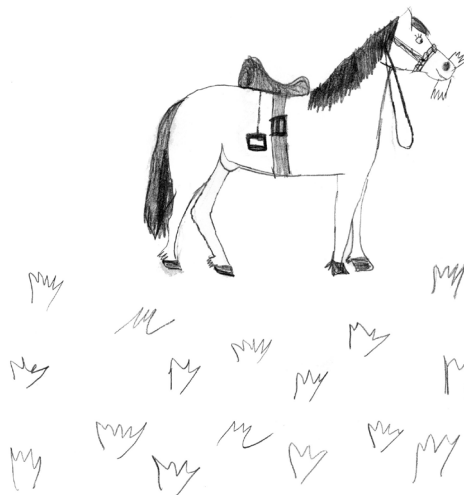
Nika Gamser, 3. r.

Veveriček posebne sorte

Nekega lepega dne je mama veverica skotila pet lepih mladičkov. Ena od teh sem bila jaz. Vsak dan sem bila večja.

Nekega sončnega dne sem odskakljala iz skupnega gnezda. Poskušala sem skočiti. Ko sem skočila, sem se za hip prijela veje. Bila sem prestrašena, vendar se nisem mogla držati za vejo in sem pristala na nogah in padla na nos. Brata in sestre so se mi smejali. Prišla je mama in me vprašala, ali sem cela. Nič mi ni bilo hudega, samo poskusila sem. Mama mi je razložila, kako se skače z veje na vejo. Naučila sem se peti, seštevati in odštevati lešnike. Naslednjega dne so prišle veverice poslušat moje petje in so me pohvalile. Vprašale so me, če lahko tudi njih naučim. Rekla sem, da jih bom z veseljem naučila peti. Ko sem jih naučila, so hotele nastopati. Vse moje prijatelje in sorodnike sem poklicala s svojim glasom. Vsi so prišli na nastop in začeli ploskati. Ko smo končali, je moja mama med nastopom skuhala pojedino za vse nas. Po pojedini je bila noč. Bila sem zelo utrujena. Ko sem prišla do doma, sem se ulegla na liste. Iz sosednje sobe sem slišala mamo, ampak sem bila preutrujena, da bi ji odgovorila.

Blažka Grabušnik, 3. r.

Nika Ornik, 3. r.

Moje prvo jahanje s konjem

Nekega počitniškega dne naju je oče presenetil z novico, da gremo k sorodnikom, ki imajo konje. Poklicali sva sestrično Vesno in se skupaj odpravili v Gasteraj. Mene je bilo malo strah konja. Lastnik nam je najprej povedal nekaj o konjih.

Konjem smo dali oves. Osedlali smo kobilo, ki ji je ime Miša. V hlevu je ostal konj Jack in njen mladič. Miša je zelo pridna kobila. Je podkovana. Ko sem bila v sedlu, sem bila zelo visoko od tal. Na konju sem videla daleč naokrog. Lastnik jo je vodil, zato me ni bilo nič strah. Bila sem ponosna, ker sem bila prva na vrsti za jahanje. Nato sem spremljala Lucijino in Vesnino jahanje. Na koncu je prišel na vrsto še oče. Vsi smo se mu smejali, ker je prvič sedel na konju. Mišo smo pospremili v hlev k mladiču. Lastnik je zajahal še Jacka. Videli smo, kako se ta požene v dir. Jack se je tudi penil, na vrsto je prišel še Mišin mladič, ki se je kotalil levo in desno. Vse konje smo nato še očistili in

skrtačili ter jim dali v dar kos kruha in sladkorne kocke.

Minil je lep počitniški popoldan in proti večeru smo se odpravili domov. Prezveta od jahanja sem sladko zaspala.

Nika Ornik, 3. r.

Jonas Kacijan, 1. r.

Če bi preveč pojedel

Če bi pojedel preveč koruznih kosmičev, bi postal petelin. Kot petelin bi prebujal ljudi. Jedel bi koruzo in na ves glas kikirikal. Vstajal bi prvi in naznanjal novi dan. Čuval bi kokoši. Če bi mojim kokoškam grozila nevarnost, bi zagnal vik in krik, da bi zbežale. Kikirikal bi: »Lisice, kune, kanje, zbežite proč, saj ima petelin Simon nad vami premoč.«

Simon Lubi, 3. r.

Če bi preveč pojedla

Če bi pojedla preveč kokoši, bi postala lisica. Plašila bi zajce in jih v miru pojedla. Hodila bi po gozdu in se pazila lovcev. Rada bi se potikala okoli kmetij.

Nika Gamser, 3. r.

Sonce

Sonce je zašlo,
žalostni smo vsi.

Hitro, hitro se umit',
do jutra moramo se spočit'.

Sonce bo spet vzšlo,
veselimo se ga vsi.

Tinkara Knuplež, 3. r.

Julija Konrad, 1. r.

Daša Dužević, 5. a

Nekoč je bilo gobje kraljestvo

Nekoč je bilo gobje kraljestvo, ki se je raztezalo po vsej širni gobji deželi, v kateri je živel Jurček Gobanček. Tako močno si je želel ogledati to gobje kraljestvo, toda doma so bili kar precej revni in si tega niso mogli privoščiti. Jurček se je odločil, da se bo sam odpravil na grad. Kdo ve, mogoče bo dobil službo.

Tako misleč se je odpravil na grad. S seboj je vzel jabolko, frnikule in svoj jojo. Ko je prišel do gradu, ga niso spustili vanj. Jurček si je rekel: »Če ne gre zlepa, potem pa zgrda.« Vzel je jojo, si ogledal zid in ... Hopla! Zavihtel je jojo tako daleč, da se je zataknil na drugi strani. Tako se je povzpel na drugo stran. Oči so se mu široko odprle, ko je videl vse te trgovine in stojnice in še več zanimivih stvari. Poskušal se je zaposliti kot pek, toda včasih je dodal preveč kvasa in kruh je razneslo. Tudi drugod mu ni najbolje uspevalo: kot zidar je zmešal preslabo malto in hiše so se podirale; kot kuhar je namesto soli dodal poper in vsi so kihali; kot policist je vedno zaspal in zločinci so kar naprej kradli. Šerif mu je nekega dne rekel, da je to njegova zadnja naloga, če zaspi. Bil je namreč večer spomina na prednike kraljeve družine gob. Jurček je imel

pomembno vlogo. Paziti je moral krono kraljice, ki je tukaj živela in vladala že tisoč let. Postavil se je pred njo in od dolgčasa zaspal. Iz torbe so mu padle frnikule, ki ga sploh niso zbudile. Ko je tat hotel ukrasti krono, mu je na frnikulah spodrsnilo in to je Jurčka zbudilo.

Pritekli so policisti in mislili, da je Jurček ulovil lopova, zato so ga imenovali za šerifa. Sedaj lahko grad vidi vsak dan, pa še družina ni več revna.

Žiga Sagadin, 5. b

Strupeni goban

V gozdu za devetimi gorami in sedmimi vodami so živele mušnice, ki so imele zelo, zelo velik grad. Imel je devet spalnic, sedem velikih ječ in trinajst plesnih dvoran.

Spalnice so bile polne, ječe prazne. Ko že omenjam ječe, naj povem, da je bil v njih en sam, samcat goban, ki so ga hranili s sršenjim strupom, zato je goban postal strupen kot sršen. Vsak večer, ko so se ostale mušnice zabavale, je on tičal v temni ječi. Zato se je odločil, da se bo maščeval in to še danes. Sršenov strup je segrel in ga vлил na rešetke, da so se stopile. Ušel je. Splazil se je v dvorano in v vse kozarce z gobjim sokom kanil kapljico strupa.

Mušnice so postale žejne in so popile ves sok. Strup se je razlezel po vsem gobjem telesu. Od takrat so vse mušnice strupene.

Jani Knuplež, 5. b

Velikanka

Pred mnogimi leti je živel deček, ki je bil zelo dobrega srca. V svoji stari, razpadajoči hiši je našel nekega dne zaprašen predmet, ki je bil podoben ogledalu.

Deček je ta zaprašen predmet obrisal in ga odložil na nočno omarico. Naenkrat se je znotraj

ogledala prikazala velikanka. Deček se je je ustrašil. Velikanka pa mu je rekla: »Nič ti ne bom storila«. Deček ni mogel verjeti, kako je lahko prišla v ogledalo, če pa je tako velika. Povedala mu je, da je nekega dne našla kamen. Prijela ga je v roke in on jo je zaprl v ogledalo. Deček je vzel ogledalo v roko in skupaj sta šla v kuhinjo. Ko je deček odprl hladilnik, se je ogledalo zarosilo in ven je skočila velikanka. Bila je zelo vesela prostosti. Deček je šel v mesto in kupil toliko hrane, kolikor je je velikanka pojedla. Ko je prišel domov, je ni nikjer našel. Šel je po gozdovih in na jasi zagledal velikanko in konja. V bližini je videl kraljeviča, ki je bil gospodar temu konju. Deček je odšel k velikanki in jo vprašal, kaj počne tu. Odgovorila mu je: »Odšla sem na sprehod po gozdu in zagledala tega konja ter kraljeviča.« Kraljevič je prišel k dečku in se mu predstavil. Povedal jim je, da ima pet sester in enega brata. Dolgo so se pogovarjali. Nato pa je deček povedal, da bi se rad poročil z eno od njegovih sester. S princem je odšel na grad in tam zaprosil kraljevičevega očeta za roko eno njegovih sester. In tako sta se z njegovo sestro poročila.

Velikanka jima je prala, likala in kuhala. Čez nekaj let sta dobila kopico otrok.

Lucija Ornik, 6. r.

Revni krojač

Nekoč je živel krojač, ki je imel šest sinov. Ti sinovi pa niso imeli matere. Ker so bili iz revne družine, so morali vsi razen najmlajšega na pot. Ta je ostal doma, kjer se je učil krojenja.

Prvi sin je postal pek v drugi vasi. Drugi sin je delal pri starem kovaču, ki je že dolgo iskal mlađega moža, ki bi ga pri delu nasledil. Tretji sin je postal mlinar v neki vasi. Četrty sin je našel svojo službo v konjereji. Peti sin je svojo zaposlitev iskal pet let. Po devetih letih so se vsi sinovi morali vrniti domov. Vsi bratje so prinesli nekaj s seboj.

Gregor Sulcer, 5. a

Tudi peti je prinesel nekaj, in sicer košaro sliv. Gospodar mu je naročil, naj eno slivo posadi. Sliva je rasla počasi. Gospodar pa je bil zelo bolan. Ko so ga odpeljali v bolnišnico, so plodovi zrasli. Vsi bratje razen njega so imeli svojo obrt. Ko je v vasi zavladata lakota, je peti brat imel edini kaj jesti.

Vsi ostali bratje so ga prosili, naj jim da jesti. Ker je bil dobrsrčen, so vsi dobro jedli. Še dolgo so živeli srečno in zadovoljno življenje.

Barbara Gragar, 7. r.

Pogumni zmajček

Pred dawnimi časi sta v votlini nad čudovito vasjo živela zmajček Rudi in njegova mama, ki mu je vsak večer pripovedovala o svojih potovanjih okoli sveta. Malega zmajčka so zgodbe zelo pritegnile, zato si je želel tudi sam postati popotnik.

Nekega dne je Rudijeva mama zbolela. Zmajček je v gozdu poiskal zdravnico želvo. Ta mu je povedala, da potrebuje njegova mati zdravilo, ki ga izdeluje njen prijatelj svizec, ki živi pod velikim in starim hrastom na drugi strani dežele. Zmajček Rudi se je odpravil na pot. Po napornem dnevu potovanja je iskal votlino, kjer bi lahko prespal.

Maja Kukovec, 5. a

Globoko v gozdu jo je tudi našel, vendar ni vedel, da živi v njej najhudobnejši in največji medved v vsej deželi. Zmajček se je v votlini udobno namestil in zaspal. Ko se je medved vrnil, je opazil Rudija in se odločil, da ga bo zaprl v celico in ga ubil. Zmajček Rudi je zjutraj opazil, da je ujet v votlini. Vedel je, da ga bo medved ubil. Spomnil se je zgodbe svoje matere. Povedala mu je, da je z bruhanjem ognja pregnala sovražnike na svojih potovanjih. Zmajček Rudi je napel vse svoje moči in bruhnil ogenj, ki je stopil rešetke in ga osvobodil. Medved se je tako prestrašil, da je za vedno pobegnil globoko v gozd.

Zmajček Rudi je nadaljeval pot in v mraku prispel do svizca, ki mu je dal zdravilo. Takoj se je vrnil domov in dal svoji mami zdravilo. Ozdravela je in s pogumnim zmajčkom Rudijem še danes srečno živita v svoji votlini.

Dominik Rajšp, 7. r.

Oljna svetilka

Pred mnogimi leti je živel deček, ki je bil zelo dobrega srca. V svoji stari razpadajoči hiši je nekega dne našel zaprašen predmet, ki je bil podoben oljni svetilki.

Na starem gradu je živel tako okruten kralj, da mu ni bilo para. A bil je tako majhen, da si ga lahko držal v roki. Sovražil pa je prav tistega dečka, ki je stanoval v razpadajoči hiši. Deček si je z zanimanjem ogledoval predmet, nato pa je rekel: »Bom se vsaj lahko pogrel!« Prinesel je vžigalico in prižgal oljno svetilko. Po nekaj minutah pa se je v sobi stemnilo in pred dečkom je stal škrat, ki mu je rekel: »Tri želje, moj gospodar!« Deček je šele zdaj videl, da je škrat prišel iz svetilke, in se je odločil, da bi imel spodobna oblačila. Škrat je samo tlesknil s prsti in deček je bil oblečen v prečudovito kraljevsko obleko. »Želim si novo hišo, ki ne bo puščala,« je rekel deček. In že se je znašel v velikem gradu, ki mu ni bilo para. Tretja želja je bila ogromno hrane, saj je bil zelo lačen. Pred njim se je znašla miza, polna dobrot. Deček se je tako najedel, da niti vstati ni več mogel. Škratu se je lepo zahvalil, ta pa je že odšel v svojo oljno svetilko. Po mestu se je razvedelo, kakšen imeniten mož je postal deček. Hudoben kralj je velel svojim služabnikom, naj ga pripeljejo na grad. Deček je prišel prostovoljno in se postavil tik pred kralja. Deček ga je vprašal: »Kaj želite, moj kralj?« Kralj ga je vprašal, kako da je postal tako imeniten mož. Deček mu je odvrnil: »Povem vam, če mi daste pol kraljestva.« Kralj pa je bil skopuh in je dečka takoj odgnal. A radovednosti ni mogel skriti. Dečka je spet poklical in mu rekel: »Če mi poveš, kako si postal tako bogat, ti dam pol kraljestva.« Deček je povedal vse od začetka do konca. Nato pa ga je prisilil, da mu je prinesel oljno svetilko. In kot bi mignil, se je pred njim znašel škrat. Ta ga je vprašal: »Kaj želite, moj gospodar?« Kralj mu je odvrnil, da bi bil rad velik, da bi se ga vsi bali. Škrat mu je ustregel. A kralj ni bil zadovoljen, saj je tako zrasel, da ni več videl svojih nog. Izrekel je drugo željo: »Rad bi bil majhen.« A zdaj je bil tako majhen, da se ga ni več videlo. Rekel je: »Rad bi bil isti kot prej!«

Zdaj je kralj zapravlil svoje želje, deček pa je dobil pol kraljestva. Škrat in deček sta srečno žive-la do konca svojih dni.

Živa Walldbüter, 6. r.

Čudežna moč kače

Nekoč je nesel kmet v bližnje mesto nekaj na prodaj. Težko breme, ki ga je tiščalo v hrbet, ga je prisililo, da si je odpočil na nekem pečevju. V tisti pečini je bila zaprta kača. Ko je ta kmeta ovohala, ga je prisrčno prosila, naj se je usmili. Kmet se je je usmilil in jo rešil pečine.

Skupaj sta šla v mesto. Tam sta si poiskala stoj-nico in začela prodajati kmečke pridelke. Kača je zlezla na mizo in ljudem, ki so hodili mimo, veselo sikala. Ljudje so se je ustrašili in zbežali. Ostala sta le še kmet in kača. Kmet je žalosten odšel domov. Spotoma je zaprl kačo v pečino. Bil je žalosten, ker ni nič prodal. Obiskal ga je prijatelj, ki je bil med množico v mestu. Vprašal ga je, ali je dobro. Kmet mu je odgovoril, da slabo, ker ni nič pro-dal zaradi te kače. »Mogoče pa bo zdaj kaj sreče. Pojdi!« Kmet je odšel v mesto. Prišla je ženica in želela kupiti kačo, ki je bila prej tukaj. Kmet ji je odgovoril, da kača ni na prodaj. Videl je, da imajo kačo radi. Stekel je do pečine in jo odprl. Kači se je opravičil in ji povedal, naj živi in gre z njim v mesto. Kača je sprejela povabilo. V mestu je kmet vse prodal.

Vsak dan je šel v mesto in se vesel vrnil domov. S kačo sta postala nerazdružljiva prijatelja.

Lucija Ornik, 6. r.

Čudežna skodelica

Pred mnogimi leti je živel deček, ki je bil zelo dobrega srca. V svoji stari, razpadajoči hiši je neke-ga dne našel zaprašen predmet, ki je bil podoben

skodelici za kavo.

Deček je dvignil skodelico in jo odnesel mami. Ko jo je zagledala, je rekla sinu: »To skodelico mi je dal tvoj dedek.« On pa je skodelico umil in jo nesel v svojo sobo. V tistem trenutku ga je mati poklicala na kosilo in dečku je skodelica padla iz rok. Bil je zelo žalosten. Ker je mati slišala, da je nekaj padlo, je odšla po stopnicah navzgor. De-ček je jokal, ko je mati prišla do njega. Mati mu je povedala, da je to čudežna skodelica in da se bo sama popravila. Odšla sta na kosilo in ko sta se vrnila, je bila skodelica že popravljena. Deček je bil vesel, da se je od veselja kar razjokal. In še nekaj je bilo posebnega na tej skodelici. To, da se je sama premikala.

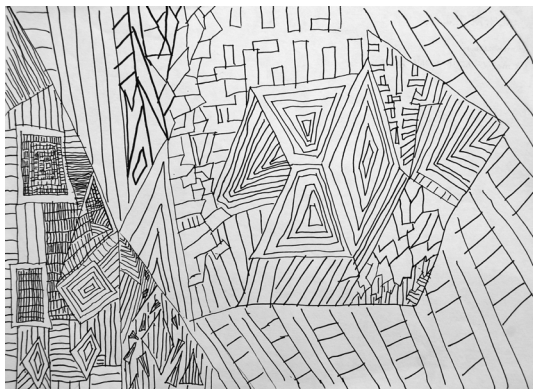
Deček je bil zelo vesel, da je skodelica popra-vljena. V škatli z mozaiki jo je poslal v muzej in in če boste imeli srečo, jo lahko še danes vidite tam.

Laura Gragar, 6. r.

Čudežna svetilka

Nekoč je živel kovač, ki je bil zelo reven in je komaj imel dovolj denarja za kruh. Odločil se je, da bo šel po svetu.

Kovač je hodil in hodil brez hrane in denar-ja po makadamski cesti. Bližala se je noč in bil je obupan. Naenkrat pa je pridrvela kočija in ga potisnila v cestni jarek, poln blata. Kovač je re-kel: »Kaj hujšega se mi še lahko zgodi?« Prišli so razbojniki in ga pretepli, bil je že skoraj mrtev. Z neba je priletela čudežna svetilka po imenu Šehe-rezada. Rekla mu je: »O, ti ubogi kovač, moram se domisliti nečesa, kar mu bo pomagalo!« Šla je do kovača in se predstavila: »Dober dan, kovač, vidim, da danes ni tvoj dan« Kovač je s šibkim glasom odgovoril: »Res bi mi lahko pomagala, že cel dan tavam po tej poti in nič!« Čudežna svetilka se mu je predstavila in mu obljubila, da mu bo poiskala

Simon Zemljič, 6. r.

Luka Gomolj, 5. a

službo z dobro plačo. Kovač se je ulegel tam pod drevo in zaspal, medtem pa je šla Šeherezada v najbližje mesto priskrbet službo. Napočilo je jutro in mladenič se je ves vesel prebudil in šel: »Dobil bom pravo službo in še dobro plačo!« Čudežna svetilka Šeherezada je prišla do kovača in mu rekla: »Danes je tvoj srečen dan, dobil boš službo!« S kovačem sta šla v mesto govorit s kraljem, ki ga je vprašal: »Ali si ti tisti, ki išče službo?« Kovač mu je odgovoril: »Tako je, plemeniti kralj!« Kralj se je posvetoval s svojimi pomočniki in na koncu rekel: »Pravkar si dobil službo! Kovač se je tako razveselil, da je obljubil Šeherezadi, da jo bo negoval in čistil celo življenje.

Tako je kovač našel novi dom, novo službo in najboljšega prijatelja. Še dolgo je živel srečno do konca svojih dni.

Tristan Hudales, 6. r.

Deklica z vžigalicami

Nekoč je živela deklica, ki je imele vžigalice. Doma so jih imeli na pretek. Niso imeli elektrike, zato so si z vžigalicami prižgali sveče. Deklica ni bila preveč revna, saj je imela vse, kar je potrebovala.

Nekega dne je odšla k večjemu ribniku in vzela s seboj nekaj vžigalic. Ko je bila pri ribniku, si je zamislila, da bi imela svetilko in da bi lahko tudi ponoči prišla sem. Naslednje jutro pa je odšla na neko tržnico, kjer je neki gospod prodajal svetilke. Ker ni imela denarja, je poskusila eno izmed svetilk zamenjati s svojimi vžigalicami. To se ji je posrečilo. Ampak gospod ji je dal čudežno svetilko in noben od njiju ni vedel, da je svetilka čudežna. Ko se je spustil mrak, je deklica spet prišla k večjemu ribniku. Hotela je prižgati svetilko, pa ni imela nobenega gumba. Deklica pa je celo večnost iskala gumb, a ga ni bilo. Naenkrat je v ribnik priplaval prelep beli labod. Deklica se ga je tako ustrašila, da so ji vžigalice padle v vodo. Labod pa se ji je približal in ji naenkrat spregovoril: »Ali se zavedaš, da je ta svetilka čarobna?« Deklica pa je samo ostrmel in ni rekla nič. Labod je odletel. Tisti hip pa se je svetilka prižgala. Zažarelo je tako močno, da se je ribnik lepo bleščal. Deklica je ugotovila, da je imel prav. Medtem se je domislila, da bi ob ribniku zasadila vžigalice, ampak jih ni imela več. »Joj, kaj bom pa zdaj?« je zajokala, ker ni imela več vžigalic. Žalostno je odšla domov in ni več odšla k ribniku. Drugo jutro je ponovno vzela vžigalico in svetilko ter odšla na prag. Preden je stopila na prag, je pri-

letel spet tisti beli labod. Deklica pa je bila jezna, zakaj se ji je postavil na prag. Vzela je vžigalice in jih vrgla v njega, svetilko pa je postavila tja, kamor njeni starši dajejo čevlje. Labod, ki je bil tako lep in bel, pa se ni nikdar vrnil.

Deklica ga ni niti pogrešala in je odšla na travnik nabirat rože za mamo. Spet je vzela svojo svetilko in jo imela za večno, ker je bila čudežna. Doma pa jo je odložila na mizo in svetilka se je prižgala. Potem so skupaj pojedli večerjo.

Larisa Knezar, 6. r.

Deklica z vžigalicami

Nekoč je bila za devetimi gorami in devetimi vodami na majhnem hribu postavljena skromna hiška. V njej je živel kmet, ki je imel ljubečo ženo in hčerko, ki je bila pravi zaklad. Bili so revni, toda vseeno so bili veseli in so se imeli radi.

Nekega dne je šla kmetova hčerka v gozd nabirat robide, da bi mama iz njih spekla potico. Ko je imela že polno košaro, je odšla domov. Prišla je domov in opazila, da njena mama leži nezavestna na tleh. Vsa zgrožena je klicala: »Mami, mami! Prosim, reci kaj!« Hitro je poklicala reševalce. Prišli so in mamo odpeljali v bolnišnico. Deklica je vsa objokana hitela za njimi. Ko je prišla do bolnišnice, so ji zdravniki povedali, da je njena mama doživela srčno kap. Deklica jih je vprašala: »Ji lahko pomagate, prosim?« Zdravniki so ji odvrnili, da je za to potreben denar. Deklica se je zamislila, kako naj dobi denar, če so pa tako revni. Njen oče je prihitel iz službe in sedel pri ženi. Zdravnikom je ponudil denar, ki ga je zaslužil, toda ni ga bilo dovolj. Deklica je odšla domov. Vse je hotela narediti za svojo mamo. Nato se je spomnila, da imajo doma veliko škatlic vžigalic. Nabrala si jih je v nahrbtnik, vzela staro svetilko ter odšla prodajat vžigalice. Znočilo se je že, deklica pa je prodala

samo eno škatlico vžigalic za nekaj cekinčkov. Bila je zelo žalostna. Šla je k jezeru in se tam razjokala. Opazil jo je lep bel labod. Vprašal jo je: »Zakaj jočeš, deklíč?« Deklica mu je vse razložila in labod ji je prislonil glavo na roko. Tolažil jo je, nakar je opazil svetilko, ki jo je deklica vzela zraven. Vprašal jo je, kje jo je našla. Deklica mu je odvrnila, da v stari shrambi. Labod ji je povedal, da je nekoč slišal pripoved o čudežni svetilki, ki je bila prav takšna. Deklica ga je vprašala, kako se je zgodil čudež. Labod ji je odgovoril: »Le prižgali so jo in si nekaj zaželeli in že je bila želja izpolnjena.« Deklica se je razveselila, zakaj imela je vžigalice in svetilko. Vesela je vzkliknila: »Torej bom le lahko pomagala ubogi mami!« Labod se je veselil z njo. Prižgala je svetilko in si močno zaželela, da bi njena mama ozdravela. Nato je odhitela v bolnišnico. Ko je prišla tja, je videla, da je mama res ozdravela. Zelo je bila vesela, zdravniki pa začudení. Mama, oče in deklica so odšli domov. Deklica je spet prižgala svetilko in si zaželela, da bi imeli vsaj malo več denarja, da jim pri hrani in oblačilih ne bi šlo več tako na tesno. Tudi ta želja se ji je izpolnila. Vsa vzhičena je stisnila svetilko k sebi. Opazila je, da je na njej napisano, da lahko izpolni tri želje, zato si je zaželela še, da bi prišel tisti beli labod, ki ga je srečala pri jezeru. In res, prišel je in živel z njimi. Deklica je vso zgodbo povedala staršem, ki sta bila zelo srečna in ponosna.

Vsi trije so skupaj z labodom živeli srečno do konca svojih dni, čudežno svetilko pa lahko še zdaj morda vidite v kakšnem muzeju, če še ni razpadla.

Sara Fras, 6. r.

Gašper Moborko, 4. r.

Lucija Zemljič, 4. r.

Zvita lisica

Lisica je počasi prilezla do drevesa, na katerem je sedel krokar. »Gospod krokar, že več dni nisem ničesar jedla. Bi mi dali ta velik kos sira?« Krokar je premišljeval. Lisica pa je še čakala in čakala. Krokar je dejal: »Ja, gospa lisička zvitorepka, pred nekaj urami sem vas videl jesti. Tako in tako pa vam ne bom dal sira, moj je!« Lisica se je žalostna vrnila v gozd. Sklenila je, da bo naredila načrt, ampak pri načrtu bo potrebovala gospoda volka. Odšla je k njemu. »Gospod volk, ali bi mi pomagali?« »Seveda, gospa lisica, samo recite.« Lisica in volk sta premišljevala in premišljevala. Volku se je posvetilo: »Lisica, poslušaj, na kamen narišiva velik sir. Saj veste, da bo v trenutku priletel do kamna in ga hotel odnesti. Kamen je trd in si bo zlomil kljun. Upam vsaj, da znate lepo risati.« »Seveda znam, saj nisem z Marsa.« Lisica in volk sta govorila tako glasno, da je to slišal tudi krokar. Lisica je rekla: »Jutri bova začela, no, če se strinjaš s tem.« »Seveda se strinjam. Samo nekaj še, kriva boš vse ti, če se ne posreči!« Krokar je šel domov. Iz velikega sira si je naredil dišavo. Naslednji dan je lisica odšla do volka. Prinesel je veliko skalo in barve, da bo lahko pobarvala skalo. Nastavila sta jo na travo. Čakala sta in čakala. Iz daljave je priletel

krokar naravnost do skale in zagledal sir. Vzel je zalet, da bi ga odnesel. Tik ob koncu se je ustavil in povohal ta sir. Ni dišalo po siru, zato ga je nadišavil in odletel. Lisico je privlačila ta dišava. Ugriznila je v skalo in si zlomila zob. Jokala je na ves glas. Krokar pa se je z drevesa smejal. Lisica je žalostna odšla domov.

Od tistega časa lisice ne privlači sir, ampak koši. Krokarji pa še vedno radi kraдеjo sir.

Nauk te basni je: Kdor drugemu jamo koplje, sam vanjo pade.

Pija Grab, 7. r.

Lisica in krokar

Nekoč je našel krokar kos sira. Poletel je na vejo, da bi ga v miru pojedel. Lisica, ki je šla mimo, je zaznala vonj po siru in takoj skovala načrt, kako bi si prisvojila zalogaj.

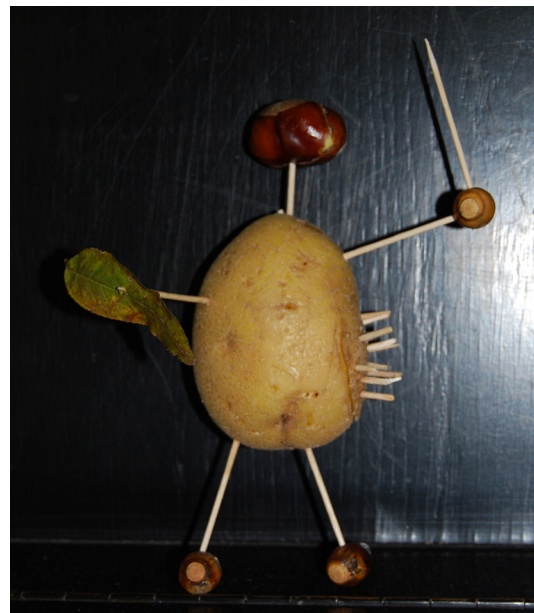
Prišla je do drevesa, še malo posedela, nato pa rekla: »Krokar, kaj pa počneš?« Krokar je zagledal lisico in ji rekel: »Oh, predraga lisica, kljun si ostrim.« Lisica ga je grdo pogledala in vprašala: »Kljun si ostriš? Čudno, tukaj nekje sem zavohala sir. Čeprav ga ne maram preveč, mi ne bi škodilo, če bi ga malo pojedla, saj me lakota močno biča.« Krokar je vedel, da hoče lisica sir, ki ga ima za hrb-

Izdelki iz jesenskih plodov, 4. r.

tom, saj ga je videla že prej, da ga je jedel. Krokar je bil za nekaj časa tiho, nato pa je lisica spet rekla: »Ali si mogoče videl kje kakšen sir, saj je vonj zelo močan?« Lisica se je zlagala, kot da ne ve, da ga ima krokar. »Prisežem, da nisem videl sira,« je rekel in se ji tako zlagal. Z lisico sta se dolgo pogovarjala in ko je lisica videla, da s pogajanjem ne bo nič dosegla, je odšla iz gozda na travnik. Krokar je medtem lahko v miru pojedel sir.

Blizu travnika, kjer je bila lisica, je bila kmetija. Krokar je priletel k lisici in ji rekel: »Se spomniš drevesa, pri katerem sva se pogovarjala?« »Ja, zakaj?« je vprašala lisica. »S tistega drevesa se vidi kmetija. Na tej kmetiji jedo vsak dan dobro hrano. Ob tej uri, ki je sedaj, gospodinja vedno prinese ostanke kosila. Če hočeš, ti lahko prinesem kaj za pod zob, da ne boš lačna.« Lisica ni imela nič proti in se je z njim strinjala. Krokar je odletel in se kaj kmalu vrnil s polnim kljunom dobrot. Lisica se ga

Gašper Waldbütter, 4. r.

je zelo razveselila. »Krokar, če se nisi najedel tistega sira, si lahko kaj vzameš. Za oba bo dovolj!« Krokar je bil povabila vesel. Tako sta se oba najedla do sitega.

Nauk te basni je: Če si kdaj v težavah, ti pravi prijatelj vedno priskoči na pomoč.

Suzana Knezar, 7. r.

Lisica, krokar in vrane

Nekoč je krokar našel velik kos sira. Poletel je na vejo, da bi ga v miru pojedel. Lisica, ki je šla mimo, je zaznala vonj po siru in takoj skovala načrt, kako bi si prisvojila zalogaj.

Lisica je rekla krokarju: »Prosim, daj mi ta kos sira, saj nimam ničesar za pod zob.« Krokar jo je premeril od glave do repa in rekel: »Ne, ne dam ti sira, kar sama si ga poišči.« »Prav, pa nič,« je

zastokala lisica in odšla, krokar pa je lepo počasi zobal velik kos sira. Lisica pa je medtem kovala načrt, kako naj bi dobila sir. Ko se je domislila, je odšla spet h krokarju in se zlagala: »Uuu! Kakšen velik kos sira imaš. Bi mi ga malo dal? Prosim te lepo, za moje mladičke.« Krokar pa je skril sir za hrbet in rekel: »Oprosti, lisica, vendar sem že pojedel kos sira. Pojdi naprej prosjačit.« »Prav, hvala. Adijo!« »Adijo!« je rekel krokar. Ko je lisica odšla, si je izza hrbta vzel sir. Spet je lepo počasi, ampak res počasi, začel glodati sir. Počasi je jedel zato, ker je hotel počasi pospraviti sir v svoj želodec. Tako je bil vesel, da si je začel peti: »Jaz pa imam velik kos sira. Kako je dober in lep.« Ko so to zaslišale vrane, so prišle h krokarju prosit za sir. Prva vrana je rekla: »Daj nam polovico sira. Zame in za moje prijatelje. Zate je ta kos prevelik. Deli ga z nami. Prosim.« Krokar je premišljeval in rekel: »Ne, ne dam!« In je naprej glodal sir. Vrane niso odnehale in je zato druga vrana rekla: »Daj nam, prosim, sir, saj ti bomo poplačale.« »Ja, saj ti bomo,« je pritrdila tretja. Krokar se je zamislil in jim dal četrto sira. Vrane so se zahvalile in odletele proč. Krokar pa je počasi zobal sir. Čez nekaj minut je priletela jata lepih vran. Lisica je to opazila in se domislila načrta. Odplazila se je do jate vran in jih hotela požreti. Vrane so se začele dreti: »Na pomoč! Na pomoč!« Krokar, ki jih je slišal, jih je odletel rešit in tako pozabil sir na krošnji. Ko je zapihal veter, je sir padel na tla. Lisica je to opazila in spremenila načrt. Ko je krokar prišel do jate, je lisica stekla do sira in ga odnesla. Krokar je bil žalosten. Ena od vran je rekla: »Hvala ti! Zdaj smo tvoje prijateljice.« Krokar se je razveselil. In tako so postali prijatelji.

Nauk te basni je: Prijatelja spoznaš v nesreči.

Tadeja Grabušnik, 7. r.

Čigavo pavje pero je najlepše

Osebe: Pipi, volk, netopir, Xobi

(Xobi in Pipi se pogovarjata na postelji.)

Xobi: Zdravo, Pipi!

Pipi: Hej, Xobi!

Xobi (se pohvali): Poglej moje novo, lepo pavje pero.

Pipi: Zelo je lepo, a moje je še lepše.

(Pridruži se jima volk.)

Volk: Zdravo, Pipi in Xobi! Kaj se pogovarjata?

Pipi: Pogovarjava se o tem, čigavo pavje pero je najlepše.

Volk: Tudi jaz imam pavje pero. Lepše je od vajinih in še bolj se sveti.

Xobi: Ne, jaz imam lepše pavje pero kot vi-dva!

Pipi (jezno): Moje pero je najmanjše in s tem najlepše. Ha!

Netopir: Zakaj se prepirate?

Xobi, Pipi in netopir (naenkrat): Prepiramo se o tem, kdo ima najlepše pavje pero.

Netopir: Vsi imate enako lepa peresa. Vseeno je, ali je veliko ali majhno in če se sveti ali ne. Važno je, da se ne skregate in uničite svojega prijateljstva.

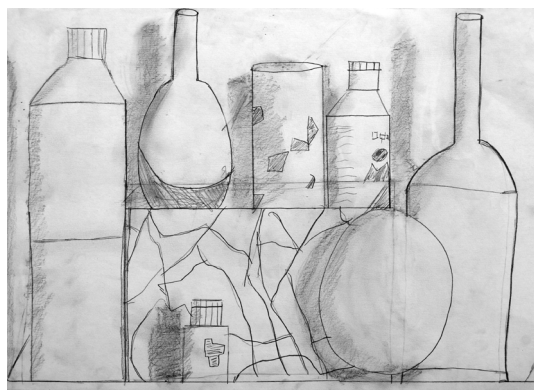
Volk: Prav imaš. Vseeno je, če se sveti ali ne in če je veliko ali majhno. Važno je, da ostanemo prijatelji.

Pipi: Prav imaš, vsa so lepa.

Xobi: Ja.

(Vsi ostanejo prijatelji.)

Anja Krautič, 5. b

Tomaž Korošec, 8. r.

Nasmehi raznobarvnih trenutkov

Tone Partljič se je rodil 5. avgusta leta 1940. To leto so se rodili tudi drugi pesniki in pisatelji, kot so: Ervin Fritz, Niko Grafenauer ... Svoje otroštvo je preživel na Pesnici, kjer je obiskoval osnovno šolo. Na nižjo gimnazijo je hodil v Maribor. Ima sestro Jožico in brata Francija. Nekaj časa je bil učitelj, nato dramaturg. Nekaj let pred upokojitvijo je bil poslanec državnega zbora. O svojem položaju je takrat dejal: »Moje srce in duša nista za mikrofona, ampak za pisalni stroj.« To funkcijo je po nekaj letih opustil. Postal je pisatelj. Napisal je tudi nekaj komedij, zato mu nekateri pravijo mojster za smeh.

Napisal je veliko knjig, kot so: Hotel sem prijeli sonce, Slišal sem, kako trava raste, Dupleška mornarica, Pri Mariji Snežni in še vrsto drugih. Tone Partljič je najbolj oboževal dela Ivana Cankarja. Od komedij pa je njegovo najbolj znano delo Moj ata, socialistični kulak. Za svoja dela je dobil več nagrad. Med njimi je tudi nagrada Prešernovega sklada. O svojih komedijah pa je dejal: »Ko razmišljam o novi komediji, se počutim, kot bi mislil na novega otroka, ki ga sanjam, nosim, dojam, se počutim kot mati, ki nosi otročička.«

Spada med sodobne književnike. Njegov najljubši hobi je ribarjenje. On, njegova družina in okolica so postavljeni v središče knjig Hotel sem prijeli sonce in Slišal sem, kako trava raste.

Sporočilo iz črtice Hotel sem prijeli sonce je kar malce zahtevno. Pisatelj nam želi sporočiti, da je vredno poskusiti kakšno stvar, ali iti na kakšno tekmovanje, ker se ti lahko včasih posreči, včasih pa ugotoviš kot v njegovem primeru, ko je hotel prijeli sonce, da je za hribom še en hrib, potem pa za naslednjim še en hrib. Včasih lahko ugotoviš, da neka stvar nima konca. V tej črtici so postavljena v ospredje mnoga čustva, kot so: strah, razočaranje, hrepenenje ... Spomnim se stavka iz črtice: »Zakaj mi ni nihče povedal, da sonce ne vzhaja za jakobskimi hribi?« S tem stavkom nam je želel povedati, da moramo svet in okolico odkrivati. Prav tako pa si moramo sami nabirati življenjske izkušnje. Partljičevo otroštvo je bilo precej drugačno od našega. Lep primer je črtica Mačka v bloku, ki govori o času, ko je pisatelj živel z ženo in hčerko v bloku. Tam pa niso bili samo ljudje, ampak se je tam okoli potikala mačka, ki so jo vsi preganjali. Tonetova hčerka si je zelo želela domačo žival, a je čez nekaj dni ni hotela več, ko je videla, kaj se je dogajalo edini živali v bloku. Črtica se konča s Partljičevo mislijo, ko se sprašuje, ali bo življenje njegove hčerke enako življenju, ki ga je imel on. Partljič v tej knjigi opisuje svoja otroška čustva. Uporablja smešne besede, včasih piše tudi malo v narečju. To je opazno tudi v knjigi Slišal sem, kako trava raste.

Iz te knjige se mi je najbolj vtisnila v spomin črtica z naslovom Če mačko smrt povoha. V tej črtici imata mali Tone in njegova mama veliko skrivnost. V črtici Zizek pa je opisana diskriminacija in norčevanje drugih otrok. Črtica nosi v sebi globoko sporočilo. Pisatelj nam sporoča, da se ne smemo norčevati iz drugih, kajti nihče ni popoln. Knjiga Hotel sem prijeli sonce se konča s smrtjo

njihove kože Meke. Prav tako je tudi v knjigi Slišal sem, kako trava raste omenjena smrt njihove stare sosedo, ki je umrla zaradi polena, ki ji ga je nekdo vrغل v glavo.

Lahko bi rekli, da sta obe knjigi zbirka spominov, ki so napisani v zgodbah, ki so pravzaprav črtice. Že sama beseda črtica nam pove, da pisatelj opisuje neki dogodek, ki ni povezan s časom. To je le preblisk spomina. V črtici z naslovom Ata in čebele iz knjige Slišal sem, kako trava raste pa pisatelj opisuje očetovo ljubezen do čebel in narave. Že otroke je vzgajal, da morajo spoštovati vse, kar imajo. Tudi stvari. Enako spoštovanje do stvari se kaže tudi v črticah Prvi sladoled in Naš bicikel ali kolo.

Knjiga Hotel sem prijeti sonce je zelo zanimiva. Napisana je na humoriističen način. Knjiga Slišal sem, kako trava raste pa je zame nekaj posebnega zato, ker je posvečena Partljičevemu, zdaj že pokojnemu očetu.

Vesna Zemljič, 8. r.

Hotel sem prijeti sonce

Tone Partljič spada v sodobno književnost. Iz svojih spominov na preteklost je napisal veliko knjig. V njih uporablja knjižni in neknjižni jezik.

Partljičev oče je delal na železnici, mama pa je bila gospodinja. Tone je bil edini v družini, ki se je pisal Partljič, vsi ostali so se pisali Partlič.

Pisatelj rad ribari in hodi na sprehode. Za mesto Maribor meni, da je edinstveno mesto. Tone Partljič trdi: »Nisem Štajerec. Slovenec sem in živim na Štajerskem in samo tu lahko pišem.«

Tone je bil kot otrok neroda in velikokrat se je znašel v težko rešljivih situacijah, ki so hkrati tudi smešne. Kot otrok je dobil mnogo vzdevkov, ki so mu bili neprijetni. Tonetovo otroštvo se mi zdi podobno mojemu. Otroku so stvari, ki jih vidi prvič, zelo zanimive. Tonetu je bilo všeč sonce in čez ne-

Živa Waldbütter, 6. r.

kaj časa tudi luna. Hotel se je dotakniti sonca. Ker je bil še zelo majhen, je mislil, da sonce vzhaja nekje za jareninskimi hribi. Ljudem, ki so tam živeli, je to zelo zavidal. Zgodba Hotel sem prijeti sonce govori o tem, kako se je Tone odpravil v ranem jutru na pot do jareninskih hribov, ker je mislil, da se bo lahko tam dotaknil sonca. Spoznal je, da je sonce že za Urbanovim vrhom in da je sonce vedno višje. Med potjo je pomislil na družino in se vrnil domov, ker je bil v skrbeh za sestro, brata, mamo, očeta in druge.

Čeprav je imel Tone revno otroštvo, ima lepe spomine nanj. V zgodbi Naš bicikel ali kolo so Tone in ostali člani družine občutili posledice padca na kolesu. To sem spoznal tudi sam, ko sem mislil, da se samo usedeš na kolo in se že lahko pelješ. Tone se je v otroštvu velikokrat počutil zaničevanega, ker je pogosto storil kaj narobe. Celo njegova mama je trdila, da bo Tone velik norec ali umetnik.

Ob branju te knjige sem se pošteno nasmejal, predvsem pri tistih delih črtic, ko je Tone zvrnil svojo teto v jarek in ko je Tomažiču rekel: »Ali veš, koga so danes pokopali? je vprašal Domen osorno.«

Domen Pivljakovič, 8. r.

Spominske črtice

Tone Partljič se je rodil 5. avgusta leta 1940 v Mariboru. Svoje otroštvo je preživel na Pesnici, kjer je tudi obiskoval osnovno šolo. Živel je v revni družini, ki je štela pet članov. To so bili Tone, sestra Jožica, brat Franci, mati in oče. Mama je bila gospodinja in kmečka delavka, oče pa železnicar. Po osnovni šoli je nadaljeval šolanje v petnajst kilometrov oddaljenem Mariboru, kjer je obiskoval srednjo šolo pa tudi študiral je v tem mestu, in sicer angleški in slovenski jezik. Njegova najbolj znana dela so: Moj ata, socialistični kulak, Pri Mariji Snežni že zvoni, Slišal sem, kako trava raste, Hotel sem prijeli sonce, Maša in Tina, itd. Nekaj let je bil tudi poslanec državnega zbora.

Knjiga z naslovom Hotel sem prijeli sonce je zbirka spominskih črtic, v katerih pisatelj opisuje svoje otroštvo. Črtica z naslovom Hotel sem prijeli sonce opisuje dogajanje, ko se je hotel pisatelj dotakniti sonca. Tone je vedno mislil, da se sonce skriva za jareninskim hribom, zato se je nekega dne odločil, da bo šel na jareninski hrib, od koder se bo lahko dotaknil sonca. To je bila njegova tiha želja. Nekega jutra je stekel na jareninski hrib, a je ugotovil, da je sonce še za naslednjim hribom. Komaj tistega dne je ugotovil, da sonce ne vzhaja za jareninskim hribom, ampak je mislil, da za jakobskim. Če bi stekel še na vrh tistega hriba, bi izvedel, da sonce vzhaja še za naslednjim hribom. Počutil se je prevaranega in do solz ogoljufanega. Ko je prišel domov, je povedal staršema, kje je bil tako dolgo. Starša sta bila malo jezna nanj, saj ni nič povedal, kam gre. Pisatelj tudi pravi, da ni edini, ki je hotel kdaj koli ugotoviti, kje vzhaja sonce. Pot do vrha je bila zelo dolga in strma, zato je bilo Tonetu žal, da je to storil, a je bil vseeno srečen, da je že tako hitro ugotovil, da je še mnogo drugih hribov, za katerimi bi lahko vzhajalo sonce. V tej zbirki črtic je še mnogo drugih, v katerih pisatelj opisuje

svoje otroštvo in dogodke, ki so se mu še posebej vtisnili v spomin. Te črtice so: Mačka v bloku, Nakup čevljev, Moj prvi sladoled, Črni kruh ob progi, Nekatere stvari otroci razumejo šele, ko odrastejo, Koza Meka, Zizek, Tetica, jaz sem te zdaj prišla, itd. Pisatelj je v črticah iz knjig z naslovom Hotel sem prijeli sonce in Slišal sem, kako trava raste opisoval zanimiva doživetja, ki jih je hotel razkriti tudi bralcem, saj je želel, da mi takšnih neumnosti ne bi počeli. Vseeno pa pisatelju ni bilo žal za temi napakami, saj se je iz njih veliko naučil. Naslovi črtic v knjigi Slišal sem, kako trava raste, pa so: Če mačko smrt povoha, Dama iz Šanghaja, Oprostite, tovariš pacek, Ata in čebele, Hotel sem prijeli še luno, Moja prva polporoka, itd. Pisatelj je jezik je obarvan z narečnimi izrazi, kot so: pohan pišek, bingljec, lulek, mali knedel, itd. V eni izmed črtic opisuje, kako se je njegova družina selila iz hiše v hišo. Najprej so živeli v državni hiši, šele čez nekaj let so se preselili v svojo hišo. Nanjo so bili zelo ponosni, saj niso živeli v tuji hiši. Ko je nastopila agrarna reforma, so komaj dobili še svojo zemljo oz. njivo, ki je bila dovolj velika za pridelavo dobrin, ki so jih potrebovali za preživetje. Najbolj pa je bil na te stvari ponosen oče, ki je kljub službi obdeloval njive in ostale obdelovalne površine. Čeprav so bili revni, so bili zelo veseli, saj so se imeli radi. V črtici z naslovom Profesor Stopar prihaja pa pisatelj opisuje, kako je mislil priti na obisk Jožičin profesor. Na njegov obisk so bili vedno pripravljeni, a ni nikoli prišel. Pisatelj opisuje dogajanje na zelo šaljiv način, saj uporablja smešne izraze, zato je branje toliko bolj zanimivo.

Anja Zorjan, 8. r.

Pet prijatelj na otoku zakladov

Na otoku je grad,
kjer je skrit zaklad.

Pet prijateljev se veseli,
da počitnice brezskrbno preživi.

Vendar nekdo na njih preži,
strah je v zraku, napetost zaživi.

»Kje je zaklad?« sprašujejo vsi.
Imajo načrt, a zaklada ni.

Čoln pluje, vse mirno se zdi,
a naenkrat nevihta se razbesni.

A kljub nevarnostim zaklad poiščejo prijatelji.

Domen Pivljakovič, 8. r.

Erich Kästner, Dvojčici

20. 4. 2011

Draga Rezka!

Pišem ti zato, da povem vse, kar sem doživela, medtem ko si ti na počitnicah. Deklica po imenu Lotica je moja sestra – dvojčica. Živi v Münchnu. Izvedela sem, da je moji mami ime Luizalota Kerner.

Ko sem se spet vrnila domov, sem izvedela, da bo moj oče napisal otroško opero. Kmalu zatem pa sem še spoznala očetovo prijateljico Ireno Gerloch. V teh nekaj mesecih se je zgodilo veliko novega. Upam, da se boš hitro vrnila na Dunaj in si z mano ogledala opero. Čez nekaj časa sta se oče in gospodična Gerloch hotela poročiti, vendar sem hudo zbolela. Zato je oče povabil na Dunaj mojo mamo in sestro Lotico. Zelo hitro sem okrevala, zato sva se z Lotico ves čas igrali. Žal bi se Lotica in mama morali vrniti v München, a ju je oče prosil, naj še nekaj dni ostaneta. Čas je bil za najin rojstni dan. Nisva si želeli daril, ampak nekaj posebnega, kar se prav gotovo ne bo uresničilo.

Vendar se je! Jaz sem to željo povedala staršema, ta pa sta bila kar nekaj časa tiho. Odločila sta se, da se bosta poročila. Po poroki smo odšli v šolo vpisat še Lotico. Oče je odstopil svoj atelje slikarju, on pa se je preselil v stanovanje zraven našega.

Sedaj si z Lotico zelo želiva še sestrice in brata. Upava, da se kmalu vrneš.

Lep pozdrav

Liuza Palfi

Larisa Horvat, 8. r.

Jurovski Dol, 20. 4. 2011

Draga Lotica!

Ti si bila moja najljubša oseba v knjigi Dvojčici. Zate imam nekaj vprašanj.

Zakaj nisi rada jedla palačink v hotelu Imperial? Ti bi rajši jedla zarebrnice in golaž. Nekaj me zanima. Kako si se počutila, ko si izvedela, da si Luizina sestra? Kako sta prišli na idejo, da bi se zamenjali? Ko si prišla na Dunaj, si se počutila v redu ali si bila nervozna, ker boš prvič srečala svojega očeta Ludvika Palfija. Si bila kaj žalostna, ker nisi imela mame pri sebi? Tvoj očka pa je vedno šel v svoje stanovanje v Rotenmerski ulici. Povej mi nekaj o Rezki, če je bila takšna, kot jo je opisala Liuza. Sigurno si bila jezna na gospodično Ireno Gerloch, s katero se je sestajal tvoj očka. Hotela si, da se poroči s tvojo in Luizino mamo. Ne morem verjeti, da si nekako naredila, da se ni poročil z gospodično Gerloch. Še eno vprašanje. Si bila vesela, ko sta prišli tvoja mama in Liuza?

Prosim, mi lahko odgovoriš na vsa vprašanja, ki sem ti jih zastavil. Bilo bi super, ker tega ni bilo v knjigi.

Lep pozdrav

Tomaž Korošec, 8. r.

Suzana Knezar, 7. r.

Zdaj je vse izredno in bedno

Čas, ko si zaljubljen, je nekaj najlepšega. Besedo ljubezen in simpatija si ljudje razlagajo na podoben način. Ljubezen pomeni, da ljubiš tisto osebo, v katero si zaljubljen, simpatija pa pomeni, da si v tisto osebo samo zagledan.

Sama sem že imela kar nekaj simpatij. Večinoma so se zgodile, ko sem hodila v prvi in drugi razred. Zagledana sem bila v sošolca, s katerim se nisem veliko pogovarjala, ampak mi je bil všeč. Bil je srednje postave in je imel svetlejše lase. Kasneje smo se v drugem razredu razdelili na dva razreda. Jaz sem bila v razredu b, on pa v a razredu. Od takrat sem fanta bolj malo srečevala in ga skoraj nisem več poznala. Kasneje sem imela še nekaj simpatij, ki pa so trajale samo nekaj dni. Sedaj je simpatij vedno manj, saj vem, kaj pomeni imeti nekoga rad. Zdaj simpatije trajajo po nekaj tednov, ampak ko se mi tisti fant zameri, simpatija ugasne, saj vem, da fant ni zame. Vem, da se bom nekoč zaljubila. Upam, da nekje obstaja fant, ki mi bo všeč. Želim si, da bi takšnega tudi našla, saj vem, da bo potem življenje lepo, čeprav se lahko zgodijo

tudi slabe stvari.

Rada bi, da bi se mi te moje življenjske sanje tudi uresničile. Vem, da se bodo simpatije pojavile tudi v srednji šoli. Takrat pa se lahko iz njih izcimi tudi kaj več. Tega si tudi želim, čeprav vem, da so v ljubezni vzponi in padci.

Osmošolka

Prvi glasovi ljubezni

Ljubezen je čudna. Z ljubezenskimi težavami se ukvarja večina mojih vrstnikov. Tudi sama sem bila zaljubljena v fanta, ki je bil leto in pol starejši od mene. Nekateri imajo srečno ljubezen, drugi nesrečno ali pa skrito. No, jaz sem imela skrito.

Bilo je pred kakima dvema letoma, in sicer v jeseni. Takrat sem ga prvič videla pred knjižnico. Imel je črne lase in lepe oči. Večkrat se mi je nasmešnil in večkrat sva se tudi pogovarjala. Dvakrat sem ga srečala na tekmovanju, ki ni potekalo na naši šoli. Srečevala sem ga tudi v glasbeni šoli. Pogosto se v šoli nisem mogla zbrati in sem morala snov ponavljati doma. A na koncu sem kar dobro zvozila šolsko leto. Bil je zelo prijazen z mano. Ko je zaključil osnovno šolo, ga nisem nikoli več videla.

No, moja ljubezen je bila res skrita in kakor je prišla, je tudi odšla. Zdaj je vse bedno. Večkrat sem imela moraste sanje. Še vedno se jih spominjam. V bistvu so bile prezahtevne za mojo pamet. Upam, da to ni bila zadnja ljubezen in da bo naslednja srečna.

Osmošolka

Recept za srečo

Sestavljen je iz sreče, čarobnih slik, ki lahko govorijo, besed, ki jih lahko razumejo vsi in receptov, kako se pripravljata sreča. Uporablja se tako, da si čim bolj vesel in moraš zelo natančno prebrati

besede, moraš se tudi pogovarjati o teh besedah, ki so zahtevne. Stranski učinki so takšni, da če rečeš pet besed narobe, greš na izlet, ki je smešen in srečen. Pri tem se tako močno smejiš, da se spremeniš v žival z rogovi, puhasto dlako, štirimi človeškimi rokami, očmi, kot jih ima polž. Seveda ti knjiga, v kateri je recept za srečo, kaže, koliko besed imaš narobe. Še nekaj je. Besede so napisane v zelo smešnih stavkih, tako da ko jih hočeš izgovoriti, se smeješ. Če imaš na primer tri besede narobe, lahko knjigo zapreš in tako se boš smejal.

Tomaž Korošec, 8. r.

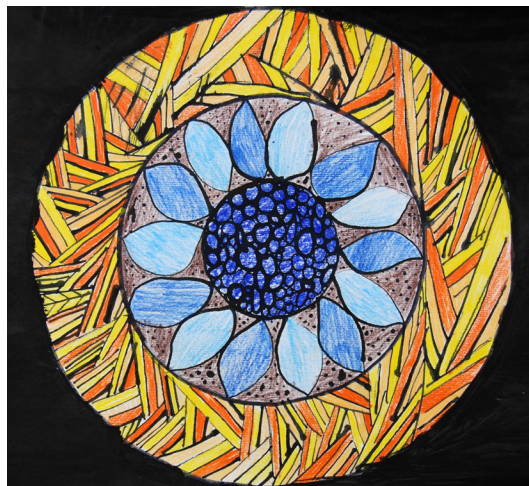
Malo ljubko srce, prebodeno s puščico

Ljubezen doleti takorekoč vsakogar. Če je na svetu ne bi bilo, bi se ljudje kregali, sovražili in grdo gledali. Ko se človek zaljubi, se ne more temu odreči, ker je to kot njegova najljubša stvar na svetu.

Tudi jaz sem bil zaljubljen, vendar je bila ljubezen kratka. Bila je sestričnina najboljša prijateljica. Štel sem le pet let, takrat me je še luna trkala. Srečal sem jo, ko je bila na obisku. Saj ne, da bi otrpnil, vendar ko me je pozdravila, sem samo rekel: »Zdravo!« potem sem zbežal. Naslednji dan je spet prišla. Nabil sem nekaj rož in izdelal šopek ter se ji opravičil. Odsel sem do sestričnininih vrat in potih, kolikor sem lahko, prisluškoval. Imeli sta pogovor o fantih. Sestrična ni rekla nič, ona pa je naštevila. Ob vsakem imenu mi je bilo bolj slabo. Stekel sem iz tetine hiše domov, kolikor hitro sem mogel.

Kako lep je bil ta dan, vendar je bil drugi dan toliko slabši. Ljubezen je tako nepredvidljiva. Včasih je lepo, drugič pa dobiš figo.

Osmošolec

Polona Kren, 7. r.

Ljubezen

Ljubezen ni nekaj,
kar od nekod pride.

Ljubezen je nekaj,
kar lahko odide.

Ljubezen ti daje moč,
ki ne pride čez noč.

Lahko si prav ti tisti,
ki mi ponujaš cvet in ves svet.

Lahko si prav ti tisti,
ki mi bo podal strup,
ki bo pomenil strašanski obup.

Ljubezni, ki traja le za hip
kot srčni utrip,
ne smeš sprejeti,
ampak moraš pravo ujeti
in jo z obema rokama prijeti.
Te ne smeš nikakor iz rok izpustiti
in je pustiti oditi,
saj nikoli ne veš,

ali boš srečal to ljubezen spet,
morda čez mnogo let,
ali pa je morda ne boš videl in čutil nikoli več.

Anja Zorjan, 8. r.

Recept za srečo

Potrebuješ: 5 suhih pomaranč, 3 limone, 4 žlice sladkorja, 2 lista, 8 štiripresnih deteljic, pečeno uro, sonce in travo. Da bi recept deloval, moraš upoštevati količino snovi, ki so navedene zgoraj. Če se tega ne držiš, pustijo stranski učinki velike posledice:

Vse življenje boš nesrečna.

Nikoli več ne bo sonca.

Svet bo žalosten.

Če upoštevaš količine stvari, boš vse življenje srečna, nikoli več ne bo hudih neurij.

Kako se pripravi recept?

5 suhih pomaranč položiš v posodo z vodo, nato dodaš 3 limone in 4 žlice sladkorja ter vse dobro premešaš, dodaš še 2 lista in 8 deteljic. Ko zliješ napitek v steklenico, ga popiješ in boš srečnejša.

Larisa Horvat, 8. r.

Matic Repa, 7. r.

Ljubezenska zgodba

V tem ljubezenskem sonetu
nastopata v duetu
ona in on
v svetlobnem žarometu.

Bil je maj,
spoznala sta se v planinah,
kjer je najsvetlejši kraj,
a nihče ne ve zakaj.

Od takrat je preteklo mnogo let,
bilo je izmenjanih veliko lepih besed,
veliko objemov, poljubov, pogledov.

A še vedno sta srečen par,
svobodna kot ptici na veji,
ki jima za nikogar ni mar.

Vesna Zemljič, 8. r.

Iz srca

Iz srca ti povem,
česar ne smem,
ti natiho priznam,
česar ne znam,
ti posvetim še minuto
ter zbežim v stran.
Kar nekam neznano kam!

Ti me iščeš,
jaz sem že daleč v stran.

Kaj dal bi,
da zavrtel bi čas nazaj
in s teboj zbežal tja
v ljubezni poln dan.

Anja Lorber, 8. r.

26. september – Evropski dan jezikov

26. september je z letom 2001 postal praznik evropskih jezikov. Evropa je prava jezikovna zakladnica. Evropsko leto so obeležili v 45 evropskih državah. Na stotine dejavnosti je predstavilo bogastvo jezikovne različnosti in pomen učenja jezikov. Njegov namen je opozoriti na pomen večjezičnosti v Evropi, ohranjati jezikovno in kulturno različnost in spodbujati učenje jezikov v šoli in zunaj nje.

Pregovori o jeziku

Beseda jezik je večpomenka.

Bolje je spodrsniti z nogami kot z jezikom. (armenski pregovor)

Kratka pamet ima dolg jezik. (ruski pregovor)

Kakršno srce, takšen jezik. (češki pregovor)

Modrec ima jezik v duši, bedak vso dušo na jeziku. (tatarski pregovor)

Jezik nima kosti, pa vendar lomi kosti. (bolgarski pregovor)

S konca jezika se rado izmika. (slovenski pregovor)

Jezik je krmilo naše ladje. (biblijski pregovor)

Z jezikom lahko ves svet preorješ, z rokami pa le krpo zemlje. (madagaskarski pregovor)

Jezik nima nog, pa vendar preteče tisoče milj. (korejski pregovor)

V jeziku je zmaj, ki ne preliwa krvi, pa vendar mori. (kitajski pregovor)

Tisti jezik laže, ki prehitro govori. (italijanski pregovor)

Če ne veš koga obdolžiti, obdolži jezik. (indijski pregovor)

Jezik je tolmač srca. (nemški pregovor)

Doroteja Križan, 9. r.

Sečoveljske soline (Fotografija: Maja Kerneža)

Piran (Fotografija: Maja Kerneža)

Ekскурzija v Primorje

9. in 10. septembra smo se učenci 9. razreda odpravili na ekskurzijo na Primorsko.

V petek smo se zbrali ob 6. uri zjutraj v Jurovskem Dolu. Z nami sta šli učiteljici Aleksandra Lorbek in Maja Kerneža. Imeli pa smo tudi vodičko Špelo. Šlo nas je vseh 21 učencev. Peljali smo se po avtocesti in imeli krajše postanke. Ko smo zagledali morje, je že bilo sončno in toplo.

Najprej smo si ogledali Koper, in sicer trge in mestno hišo, kjer smo si ogledali kratek film o Koprju. Nato smo imeli pol ure prostega časa in smo si lahko še sami kaj ogledali. Pot smo nadaljevali

[Pogled nazaj – pogled naprej]

do luke Koper, največjega pristanišča v Sloveniji. Z avtobusom smo se popeljali po luki. Bilo je zelo zanimivo. Potem smo se odpravili do našega hotela. Bivali smo namreč v hotelu Žusterna. Tam nas je že pričakalo kosilo in sobe. Po kosilu smo se odpravili kopat v hotelski kompleks. Po napornem in zabavnem kopanju smo šli na večerjo, nato pa smo imeli mini disko.

Naslednji dan smo zgodaj vstali in šli na zajtrk. Nato smo se popeljali do Sečoveljskih solin, kjer smo spoznali pridelavo soli. Bili smo tudi v obnovljeni solinarski hiši, kjer smo si ogledali prostore in izvedeli, kako so živeli solinarji. Potem smo šli v Portorož. Tam smo imeli nekaj časa, da smo si sami kaj podrobneje ogledali. Iz Portoroža smo se peš odpravili v Piran, kjer smo imeli tudi kosilo. V popoldanskem času smo se šli spet kopat v Fieso, kjer smo uživali v toplem morju. Po kopanju pa smo se počasi vrnili domov, kamor smo prispeli okoli 19. ure.

Katja Emeršič, 9. r.

Astronomsko jutro

V petek, 16. 9. 2011, smo imeli naravoslovni dan, ki se je imenoval astronomsko jutro. Ob 8. uri smo se zbrali v jedilnici šole.

Odšli smo ven gledat Luno. Prekrivali so jo oblaki, zato smo morali čakati. Bil nam je dolgčas. Ker je trajalo kar dolgo, smo se odločili, da se gremo loviti. Čez nekaj časa pa so se oblaki premaknili in odkrili Luno. Vsi smo jo odšli gledat od blizu. Nato smo odšli v peti razred, kjer nas je pričakal velik planetarij, nekakšen velik šotor. Vsi skupaj smo šli vanj. Znotraj je bilo zelo temno. Ko smo bili vsi notri, je gospod ugasnil luč in videli smo zvezde, planete, Sonce. V planetariju smo se veliko naučili in spoznavali planete. Potem smo se odpravili v četrti razred, kjer smo si ogledali kratke filme o planetih, in se odpravili v učilnico tehnike

in tehnologije. Tam smo izdelovali majhne rakete, ki smo jih potem tudi spuščali na igrišču. Gospoda sta prinesla še večjo raketo in teleskop. Tudi veliko raketo smo spustili in poletela je zelo daleč. Nazadnje pa smo si ogledali še Sonce.

Adrijan Jager, 5. b

Naravoslovni dan

V petek, 16. 9. 2011, smo imeli petošolci in četrtošolci astronomsko jutro, kjer smo delali, opazovali in poslušali o vesolju. Obiskala sta nas dva učitelja in nas povabila na igrišče.

Tam smo nekaj minut počakali, ker je oblak zakril Luno, nato smo jo pogledali skozi teleskop. Na njej so se videli kraterji ali luknje. Nato smo šli v razred. Tam nas je pričakal planetarij oziroma šotor. Vsi smo splezali vanj in se posedli na blazino. Čez nekaj časa smo se tudi ulegli. V šotoru je bil učitelj, ki je imel napravo, s pomočjo katere se je na šotoru videlo ozvezdje. Nato smo šli v četrti razred, kjer nam je drugi učitelj predstavil malo več o zvezdah in planetih. Potem smo izdelali raketo. Potrebovali smo papir, posodico, majhne trikotne papirčke in lepilni trak. Odšli smo na igrišče pogledat, ali deluje. Najprej smo dali v posodo pecilni prašek in vodo. Posodo smo zaprli in pretresli, nato je uspelo. Počilo je in pokrovček je odletel v zrak.

Naredili smo še nekaj poskusov in naš naravoslovni dan se je zaključil.

Nuša Najdenik, 5. b

Na Pikinem festivalu (Fotografija: Ana Šuster)

Na Pikinem festivalu (Fotografija: Ana Šuster)

Na Pikinem festivalu (Fotografija: Ana Šuster)

Na Pikinem festivalu

Pot do Pikinega festivala je bila zabavna. Vmes smo se ustavili na bencinski črpalki in pojedli sendviče. Nato smo se odpravili dalje. Prispeli smo v Velenje in morali počakati še Piko.

Potem smo se odpravili na predstavo. Bila je super. Po predstavi smo odšli na delavnice. Izdelal sem konja iz blaga. Ko smo končali, smo si lahko kaj kupili. Jaz sem si kupil palačinke za en evro in pol. Vzeli smo si sladoled z okusom stratiče.

Na koncu smo se lahko igrali na igralih. Plezal sem po mreži, se spuščal po njej in zgradil grad iz mivke. Tudi pot nazaj je bila zelo zabavna. Pogovarjal sem se s svojima najboljšima prijateljsima Linom Grahom in Ninom Ornikom. Ko smo prispeli pred šolo, sem moral malo počakati, da je prišel pome oče. In tako se je zaključil moj zadnji Pikin festival.

Gašper Mohorko, 4. a

Pikin festival

Na Pikinem festivalu je bilo zelo lepo. Ogleдали smo si predstavo, ki je bila lepa. V njej so zelo lepo igrali na instrumente. Ko je bilo predstave konec, smo šli na delavnice. Po delavnicah smo šli malicat, nato pa nakupovat. Potem smo šli še pol ure na igrala, nato pa domov.

Karmen Breznik, 4. r.

Predavanje o Peruju

Od 3. do 7. oktobra je potekal teden otroka. Na šolo smo povabili zanimivo gostjo iz Peruja. S seboj je pripeljala tudi svojega otroka, ki mu je ime Ošo. Učenci razredne in predmetne stopnje smo se zbrali v jedilnici šole.

Najprej nam je učiteljica Milena Kokol predstavila Peru, potem pa bivališče naše gostje v

Perujka Luz (Fotografija: Ana Šuster)

Hiša naše gostje (Fotografija: Ana Šuster)

Pravljnična hiša (Fotografija: Ana Šuster)

Sloveniji. Nato je prišla Perujka Luz in nam na zanimiv način predstavila Peru. Povedala nam je o svojem življenju in o tem, kako veruje v mater Zemljo. V Peruju ima očeta, ki je po poklicu profesor. Tam je živela petindvajset let, nato pa se je preselila v Slovenijo. Sedaj živi tukaj že petnajst let. Ima hišo, ki je podobna hišici v pravljici Janko in Metka. Goji veliko rastlin in si prizadeva, da bi bili razni materiali eko. Po poklicu je frizerka. V prihodnosti si bo uredila tudi svoj eko salon. Okoli hiše ima lep park. Tudi na igrala ni pozabila, saj so v parku postavljena igrala za najmanjše. Izdeluje tudi domača mila.

V predstavitvi je zaplesala in zaigrala na velik boben. S seboj je imela veliko instrumentov iz Peruja. Pokazala nam je svoje sandale, ki so narejeni iz gume, in rekla, da držijo pet let.

Gospa Luz nas je tako navdušila, da si tudi mi želimo obiskati njen dom in mogoče kdaj tudi Peru.

*Suzana Knezar, Tadeja Grabušnik
in Pija Grab, 7. r.*

Obisk Perujke

Po končanem športnem dnevu smo se odpravili v jedilnico. Tam nas je pričakala Perujka s svojim sinom. Skupaj z možem in sinom živijo v Cerkvenjaku.

Gostja Luz nam je predstavila svojo domovino in pokazala tudi slike svojega bivališča v Cerkvenjaku. Poizkusili smo tudi glasbila. Poslušali smo nekaj skladb iz Peruja in tudi zaplesali. Gospa Luz je bila oblečena v tipično perujsko oblačilo. Postavili smo ji nekaj vprašanj: kakšne so šole v Peruju, kaj jedo ...

Na koncu smo poskusili še namaz. Bilo je zelo zanimivo.

Katja Emeršič, 9. r.

Prvi športni dan

V sredo, 5. 10. 2011, smo imeli na naši šoli prvi športni dan, ki so se ga udeležili učenci šestega, osmega in devetega razreda. Za prvi športni dan je bil izbran kros.

Zjutraj smo se zbrali ob 8. uri po razredih in se nato odpravili na malico. Po malici smo se skupaj z učitelji odpravili na spodnje igrišče. Tam nas je najprej pozdravila učiteljica športne vzgoje Cvetka Škrlec, ki nas je v uvodnem delu športnega dneva popeljala tudi po progi, po kateri smo kasneje tekli. Prvi so tekli učenci 6. razreda. Najprej dekleta in nato še fantje. Za njimi so tekla dekleta 8. in 9. razreda, zadnji pa so tekli fantje 8. in 9. razreda. Po končanem krosu, ki smo ga vsi učenci uspešno opravili, pa so sledile še igre, h katerim smo se prijavili. Na izbiri smo imeli: odbojko, nogomet, tenis in badminton. Največ zanimanja je bilo pri nogometu in odbojki. Po končanih igrah smo se odpravili na zgornje šolsko igrišče, kjer smo imeli še kosanje, piknik ter podelitev priznanj za osvojene rezultate na športnem dnevu. Učiteljica športne vzgoje se je na koncu vsem zahvalila za izvedbo športnega dneva.

Katja Emeršič, 9. r.

Naravoslovni dan v 9. razredu

V četrtek, 6. 10. 2011, smo imeli učenci 9. razreda naravoslovni dan o okoljski vzgoji. Ob 8. uri smo se zbrali v učilnici zgodovine in geografije. Tam nas je v uvod naravoslovnega dne popeljala učiteljica Milena Kokol.

Drugo šolsko uro je prišel v goste župan občine Sveti Jurij v Slovenskih goricah Peter Škrlec. Povedal nam je, kaj vse se je v občini že spremenilo od začetka in kaj bodo zgradili, obnovili ali naredili v prihodnjih letih. Na koncu smo mu postavili še nekaj vprašanj, predvsem o tem, kaj pripravljajo za

mlade v kraju. Potem smo se odpravili na malico. Po malici pa je prišel v goste gospod Jože Zaletinger, ki ima odličen spomin, kljub temu da šteje 89 let. Povedal nam je nekaj o zgodovini kraja in tudi spominih na otroštvo, mladost in drugo svetovno vojno, v kateri je bil tudi sam udeležen. V atlasu nam je pokazal, kje vse je potoval, ko je bil v vojni. Tudi njemu smo postavili nekaj vprašanj, na katera nam je prijazno odgovoril. Na koncu smo se mu zahvalili, ker je prišel na naš naravoslovni dan.

Naravoslovni dan mi je bil zelo všeč, saj me je zanimalo, kaj se dogaja v naši občini. Všeč pa mi je bila tudi zgodovina kraja in pripovedovanje o drugi svetovni vojni, saj je bilo zelo zanimivo, ker smo izvedeli marsikaj novega.

Eva Ornik, 9. r.

Rastem s knjigo

V petek, 7. 10. 2011, smo se učenci 7. razreda odpravili v Matično knjižnico Lenart, kjer so nas lepo sprejeli. Najprej so nas seznani s tem, kako deluje bibliomat, nato smo ga lahko še preizkusili.

Pomaknili smo se v zgornji del knjižnice. Tam smo si ogledali sobe z računalniki za učenje in druge prostore. Potem smo si ogledali spodnji del

Na bibliomatu (Fotografija: Barbara Waldbütter)

Knjižnica Lenart (Fotografija: Barbara Waldhütter)

knjižnice. Videli smo pravljično sobo in sobo z revijami. Nato smo si ogledali Poličevo domoznansko sobo. V njej so bile razstavljene njegove stvari, ki jih je zapustil knjižnici. V tej sobi smo se razdelili v skupine. Izvedeli smo, da bomo obravnavali Deso Muck. S pomočjo računalnika ali knjige smo morali izpisati pomembne podatke. Nato smo jih predstavili v čitalnici. Potem smo dobili še eno nalogo, in sicer najti čim več podatkov o Desi Muck in njenem delu. Pri delu smo bili uspešni. Za nagrado smo dobili knjigo Blazno resno o šoli, ki jo je napisala Deso Muck.

Na koncu smo odšli v spodnji del knjižnice v pravljično sobo. Vodstvu knjižnice smo se zahvalili in se vrnili v šolo. Tega dne smo izvedeli veliko novega.

Tadeja Grabušnik, 7. r.

Ogled gledališke predstave Bil sem Peter Pan

29. novembra 2011 so si učenci od 5. do 9. razreda ogledali gledališko predstavo Bil sem Peter Pan. To je baletna predstava, ki je v prvi vrsti namenjena otrokom in vsem, ki prvič spoznavajo čare baletne umetnosti.

28

Utrinek s predstave

Namen te predstave ni pripoved o Petru Panu, ampak pripoved o skupini osamljenih otrok, ki živijo v internatu in sami ustvarjajo to zgodbo. S svojim vzgojiteljem, ki skrbi za njih, so nas popeljali v izmišljen svet, v katerem so se vživeli v različne like in bitja, kot so Peter Pan, Wendy, Zvončica, pirati, Indijanci, kapitan Kljuka in njegov krokodil.

Koreograf Edward Clug je o predstavi, ki jo spremlja energična plesna glasba, zapisal: »Peter Pan je zame prva otroška predstava, s katero se želim vrniti v čudoviti in neponovljiv čas svojega otroštva, ki sem ga preživel v internatu baletne šole v romunskem Cluju v morda najbolj mračnem obdobju te dežele. Spominjam se vseh osem let internata kot neopisljivo šolo življenja, trpljenja, sanj in lakote v temnih in dolgih zimskih večerih (tudi brez elektrike), ko smo se otroci zbirali okrog kamina in si pripovedovali zgodbe o uspehu. Sanjali smo, da bi uspeli priti do dežele Nije, ki je bila za nas nedosegljiv ideal svobodnega sveta.«

Vlasta Kavran

Slovenija

V Sloveniji radi živimo in se skupaj zmag veselimo.

Slovenija je zelena dežela, z gorami in morjem obdana.

Turisti se radi pri nas ustavijo in se z domačini na Bled odpravijo.

Obiščejo Postojnsko jamo, Ljubljanski grad, na koncu pa se povzpnejo še na Triglav.

Kulturnih prireditev se radi udeležujemo, da kaj novega izvemo ali se komu v spomin poklonimo.

Eva Ornik, 9. r.

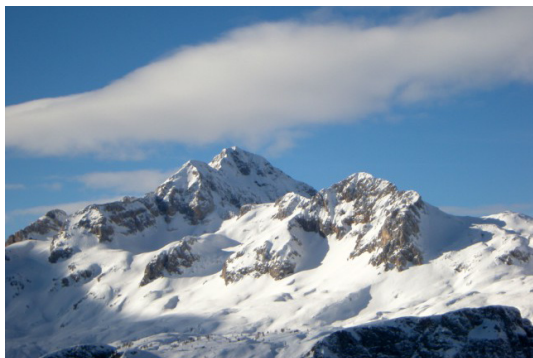
http://www.happytours.eu/images/destinations/jeruzalem_001.jpg
http://s4.mojalbum.com/13888034_14598219_14598381/zima-v-julijcih/na-vrhu-mrezc-pogled-na-triglav-kredarico-in-rz.jpg
<http://www.discoverjulianalps.si/Media/slikeIT/Vsebine/bohinj-01.jpg>
<http://www.wondermondo.com/Images/Europe/Slovenia/Notrjansko/Postojna.jpg>

Bohinj

Jeruzalem

Triglav

Postojnska jama

[Ob dnevu samostojnosti]

[V spomin Tonetu Pavčku]

<http://www.val202.si/wp-content/uploads/2011/10/tone-pavcek.jpg>

Tone Pavček (1926 – 2011)

Pavčkove pesmi z bivanjsko in ljubezensko tematiko so nam pomagale odraščati, zoreti in iskati svoj pravi obraz. Odkrivale so nam čudežno lepoto bivanja v vseh barvah in tonih. V njih smo našli odmev radosti in bolečine, predvsem pa neizmer-no slo po bivanju, ki zna s pesmijo premagati še tako hude življenjske preizkušnje.

Tone Pavček nas je vedno očaral s svojo živahnostjo, vedrino, duhovitostjo, toplino in milino ter neverjetno sposobnostjo govornega izražanja.

Moj kraj

Nekje na Dolenjskem so kraji,
hiše, vinograd, košček polja ...
Tam so meseci sami maji,
tam sem nekoč bil doma.

(Tone Pavček)

Preproste besede

Treba je mnogo preprostih besed
kakor:

kruh,
ljubezen,
dobrota,
da ne bi slepi v temi
na križpotjih zašli
s pravega pota.

Treba je mnogo tišine, tišine
zunaj in znotraj nas,
da bi slišali glas,
tihi, plahi, pojemajoči glas
golobov,
mravelj,
ljudi,
src
in njih veličine
sredi vsega in vojska,
sredi vsega tega,
kar ni
kruh, ljubezen
in ne dobrota.

Tišine, tišine. Srca samo
naj merijo čas,
kažejo pota.

(Tone Pavček)

Vlasta Kavran

Larisa Knezar, 6. r.

Kazalo

Uvodnik	1
Moj mali svet	2
Na krilih besed	7
Zgodbe o živalih	13
V knjigah odkrivamo sebe	16
Tople in mehke tipalke mladosti	20
Pogled nazaj – pogled naprej	23
Ob tednu otroka	25
Ob dnevu samostojnosti	29
V spomin Tonetu Pavčku	30

Karolina Klobasa, 7. r.

Šolski žarek, glasilo OŠ J. Hudalesa Jurovski Dol

Uredniški odbor:

Mojca Črnčec
Katja Emeršič
Larisa Horvat
Doroteja Križan
Anja Lorber
Urška Nudl
Eva Ornik
Mojca Toš
Vesna Zemljč
Anja Zorjan

Mentorica: Vlasta Kavran

Računalniško oblikovanje in priprava za tisk: Dani Sajtl

Lektoriranje: Vlasta Kavran

Naslovnica: Nina Terbuc in Ana Šuster

Tisk: Štrakl, d.o.o., Sveta Trojica

Število izvodov: 200

December 2011

